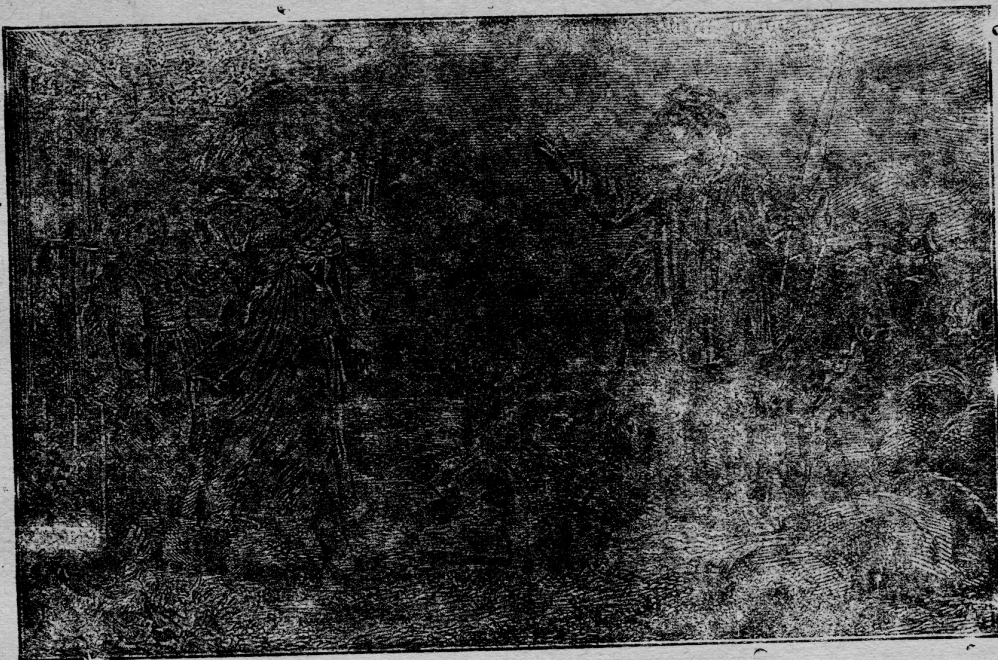

Sy-li spēwał,
Pilnje džéłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džéłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F

← Sserbske njedzelske lopjeno. →

Budawa bo kóždu robotu w Smolerjez tritichisćetni w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž

Graudi.

Esej. 2, 4—10.

Lubosć, dobrota, šmilnosć, hnada! Kajke słowa, kajka móz a kajke skutki! Zaposchtol Pawol chze esejiskim wulku hnadu, kotraž je jim data, prawje psched woczi stajicž. Pschedewšchém jich na hubjenstwo dopomni, w kotrymž běchu, w kotrymž šu wschitke i pschirodženja, so by čim jašnišcho wusběhnył šmilnosć Božu, esejiskim pschwołajo: „Š hnady seže wy sbóžni scžinjeni psches wěru.“ To słowo plačži tež nam. Pschetož Boža hnada je naž wumohła i poklečža hrěcha a dawa nam móz k nowemu žiwjenju.

Žadanje po sbóžnosći bydli w čłowškej wutrobje. Šchto mohło wažnišche być hacž sbóžnosć? Šchtož nam puez do njeje pokafa, tón wuczi naž to najwjetšche. Wěšte, jašne wotmolwenje na praschenje wschěch praschenjow nam ewangelij da: „Jako my morwi běchmy w hrěchach, je naž Bóh i Křhystužom žiwych scžinil; tež je naž i nim šbudžil a šobu i nim na njebjeske šadžil, w Křhystužku Jesužku, pschetož i hnady seže wy sbóžni scžinjeni psches wěru a to njeje wot waš: Boži dar to je; niž se škutkow, so by šo ničto njelhwalił.“ Š hnady sbóžny! Wěsch, so to tał wjele reka: Poprawym a prawdže njesbóžny, dokeł šy morwy w hrěchach? — Hrěch naž wot Boha a š tym wot žiwjenja džěli a wjedže naž do šmjereče, do duchowneje šmjereče. Š njeje wulhadža čželna a wěčzna šmjereč, njeschidže-li tebi wumozenje i mozny šmjereče. Šchto je tón mordacž Tón šersčta teho šwěta, kotremuž šlužitaj šwět a našche čžělo. Šdžež pak duchowna šmjereč knježi, tam žane šbože, žadny měr njeje. Pschetož čži bjesbóžni nimaju měra. Wyl na jeneho šwjateho

t praweho Boha jim měr rubi. Tehodla pola wschitkich ludow horze žedjenje po wumoznju i tuteje šmjereče, i poklečža hrěcha namakajš. Tuto žedjenje šo na hnuzaje wašnje we woporach, w Jerusaleškim tempłu pschinježenych, pokafa. Ale wschitke wopory běchu podarmo. Čłowštvo we šwojich hrěchach wosta a měr i Bohom njenamaka. A dženkja hiščeže durbjalo wono pod čžežkim brěmjenjom šwojeje winy a poklečjom hrěcha šdychowacž, hdy njeby žaneho wumozjenja mělo. Tola tajke wumozenje mamy. Tón šmilny a hnadny Bóh je jo nam w Křhystužku Jesužku našchim Šbóžniku pschihotowal. — Žendž psches Křhystužka njebjeski měr, wěčzne žiwjenje, sbóžnosć dostanijem. Tak praji tu naš tekst: „Bóh, kiž je bohaty na šmilnosć, šwojeje wulkeje mišosće dla, i kotrež wón naž je lubowal, jako my morwi běchmy w hrěchach, je naž i Křhystužom žiwych scžinil, tež je naž i nim šbudžil, a šobu na njebjeske šadžil w Křhystužku Jesužku.“ Wulka je Boža lubosć k nam, možna a džiwna jeho hnada, pschetož wona može, šchtož ženje žadny čłowjek njeje šebi myšlit, šwojeho jenicžkeho narodženeho šsyna do šwěta a do šmjereče podacž, so by našch hrěch šahubjeny, šmjereč šabita, wěčzne wujednanje namafane bylo. A so by wón wobšwědčil a šahglowal tele wumozenje, je Bóh Jesužka wot mornych šbudžil a pschěšadžil do njebjeskeje krašnosće. Š Jesužowym horjestacžom a k njebjeskeje čłowške wumozenje halke šawěrnje dokonjane. Pschetož — o kajka hnada! — Bóh je naž i Křhystužom žiwych scžinil. My běchmy w hrěchach morwi, ale Bóh je naž žiwych scžinil i Křhystužom w jeho towarštwje. Do tuteho šmjereči podateho šwěta je Křhystuž wěrne žiwjenje pschinješ; wón je to žiwjenje. Šchto je jeho we wěry šapšhijał, tón ma to žiwjenje. Wón je drje

tón samy kaž prjedy, nošy drje Sadamowe snamjo na šebi, ale tola je hinajši; pschetoz do njeho je tež Khrystuškowe snamjo sacišczezane. My šmy s nim šbudženi a šobu na njebjeske šadženi w Khrystušku Jesušku. Wón je nam, kiž hišczezje šhodžimy po semy, hižo měšczezanske prawo w njebjeschach daš, so njebjchmy, semju w šmjerczi wopušczeziwšchi, byli šjes domišny. Wón je nam tež, hačz runje nam to semške tak jara pschivivšuje, njebjesku myšl psches šwojeho Ducha do wutrobny daš, so šo nam čze po tym njebjeskim wobhydlenju, po wěcznej šbóžnosczzi. — Š tak krašnje je nam Bóh šwoju wulku luboscz a šmilnoscz wopokafal. Tajša wulka Knjesowa hnada teho japoschtola nuczi š tutyh džakapofnym šlowam: „Š hnady seže wy šbóžni sežinjeni psches wěru a to njeje wot waš: Boži dar to je; niz se škutfow, so by šo ničto nješwalit.“ Šaj, s hnady! Šo naš wón šbóžnyh sežini psches Khrysta, šo nještanje nekajseje šašlužby dla, kotruž bychmy měli, pschetoz my žaneje nimamy, ně, š temu jeho nuczi jeho nještonczia, njewušledžna luboscz. Š hnady seže wy šbóžni sežinjeni psches wěru. Š hnady — to je Boži dobrocziwy dar; psches wěru: to je naše pschijezje. — Wěra šapšhija Khrysta a jeho šašlužbu. Šwangelij praji: „wěr“ a niz: „czin“. Čzi šu Bože pišmo wopacziwe wuškwadowali, kotšiz wuczja: czin a ty budžesch žiwy; woprui šwoje žiwjenje, štrowosczje, šublo, abo: wopušczez čłowiske towastwo, pošez šo, šhošaj šo, abo: czin dobre škutfi, šodpjeraj šhudych, budž prawy, štróšby a ty wodacze hřešchow dostanješch. Š hubjeni wuczjerjo, kiž namoštwjeja hřešchneho čłowjeka, šwoje wumóženje šam w šebi pytač a jeho šawjedu š hordej myšli, šo mošl wón šam šebje wumoz. Šak žyle hinal praji ewangelij: „Wěr“! Šodarmo šo prózujesch, šo by šo šam s Bohom wujednal, hladaj horje, wěr, prošch: Božo, budž mi hřešchnikej hnadny! „Š hnady seže wy šbóžni sežinjeni psches wěru, niz se škutfow, so by šo ničto nješwalit.“ Wěricz, to rěka: Tu w ewangeliju nam pošiczenju hnadu pschijezč, tak šo na nju šo špušczezamy a wěrimy, šo Bóh nam budže hnadny tuteho šschizowaneho a horjeshanjeného Khrystuša dla, nam woda naše hřešchi a naš horje wosmje ša šwoje džeczzi a herbow wěczneho žiwjenja. — Šjes tuteje wěry žana šbóžnoscz. Wěra je jeniczki puč š šbóžnosczzi. Šladaj na hობrow Božich, kažy běchu w tym čzašu, hđžez čhychu šebi šbóžnoscz šašlužicž a potom, hđžez tu špožczenu a darjenu we wěre pschijachu. Šladaj na Pawola a Luthera. Ššlowo ewangelija, kotrež jeho dušchu se šbóžnosczzi napjelni, wón lačnym wutrobam w šwěczje předuje: „My ša to mamy, šo čłowjek prawy budže šjes teho šakonja škutfow, psches wěru.“ A w našim tekse žklinczi jako wothšob: „Š hnady seže wy šbóžni sežinjeni psches wěru.“ Derje tebi, hđžy šy tež ty pschijal tutu wuczbu ewangelija wo hnadze psches wěru. Tola njebudž hordy, myšlo, šo šy s tym šam něšcto dokonjal š šwojej šbóžnosczzi. Pschetoz ničto njemóže Jesušej we wěre Knjes rěfacž, šhiba psches šwjateho Ducha, a my s wutrobu wušnajemy s 3. artiklom, šo šami se šwojeho rošoma abo mozy njemóžemy do Jesom Khrysta, šwojeho Knjesa, wěricz ani š njemu pschicž. Tehodla našch tekst praji: „a to njeje wot naš: Boži dar to je.“ Šak je hnada, šchtož wón nam da, wumóženje na šchizju a hnada je, šo móžemy bracz, šchtož wón nam dawa, šo wěru dostanjemy jako wuku, s kotrež šo pschimamy teho dara. Ženož to šo Bóh tebe prascha: čzech ty? čzech wěricz, čzech psches wěru s hnady šbóžnoscz dostacž? Šbóžny je tón, kiž s wutrobu praji: haj! Štemu Bóh móžnje dawa to, šo čze, a to, šo čzini, po tym dobrým špodobanju.

Šchobž je tajku wulku hnadu dostal wot Boha, tón dyrbi tež Bohu šlužicž a po jeho woli žiwy byč. „Pschetoz my šmy jeho škutf, štworjeni w Khrystušku Jesušku š dobrým škutfam.“ Psches šwjatu šschčenizju, tu kupjel nowého naroda, šmy my

Boži škutf, nowe štworjenje. Tehodla mamy tež w nowým žiwjenju šhodžicž. Naše žiwjenje ma snamjo Khrystuškowego žiwjenja byč. Šo čze Bóh, to žada tež Khrystušk, kiž njeje pschichol, šakon a prošetow šanicžicž, ale šdopjelnicž. Šchobž mēni, šo tale ewangelška wuczba: psches wěru, niz se škutfom šbóžnoscz dostanješch, čłowjeka šiwkeho sežini š dobrým škutfam, haj š hřešchenju namošwja, teho wěra njeje prawa wěra do Khrystuša Jesuša. Pschetoz pišane šteji: „Wěra šjes škutfow je mowta“ a „hońče ša šwjeczenjom, šjes šotrehož žadym teho Knjesa wohladacž njebudže.“ Šdžesch dobre škutfi nješju, tam je čłowjek šodarmo wěrit. Ně, my nimamy šo jenož Božeje šmilnosczje štroštowacz, ale mamy tež w dobrých škutfach šhodžicž. — Móžemy pak tajke dobre škutfi se šwojeje mozy dokonczez? Ně, pošnajwšchi šwoju šlaboscz dyrbimy wušnacž: Móž naša ničto njemóže. Šež w tym, kiž je psches wěru do Khrystuša namafal mēr šwojeje dušche, bydli tón šy šošch, šo ma šo s hřešchom dale bēdžicž. Ale Boža hnada jemu pošha. „Pschetoz my šmy Boži škutf, štworjeni w Khrystušku Jesušku š dobrým škutfam.“ We šwojim šlowje a šakramentomaj wón nam pschezo šašo nowe mozy š wušwjeczenju dawa a čze naš do Khrystuškowego šnamjenja pschekrašnicž, šo mošli prajicž: Niz ja šym žiwy, ale Khrystušk je žiwy we mni. Šak je wšchitko, haj wšchitko hnada. Šo by hnada něhdy tež šmjertny šašwšch byl, na kotrymž čzišche wušjuu! Šamjeu.

Dopelni nam, Jesu, šwoje šlubjenje.

Jan. 15, 26—16, 4. —

Ššobž: Pschidž, Knježe Jesom Khrysteže, šam 2c.

Nam, Jesu, pošlacž Štroštarja šy mile šlubit wot Wótza.
Duž dopjelni šwoje šlubjenje nam něko a špožez wješele! —

Wón Duch je šwjaty wěrnosczje, š nam pschifhadžazy s wěcznosczje, a dawa šbóžne šwědczenje, šo je we tebi žiwjenje.

A čze tež šwědkow sežinicž naš, wšacz šojoscz wšchu a štruchloscz s naš, šo bychmy mužnje šwědcžili a čzech tak tvoju rošnješli.

Ty pschipowjedal to nam šy, šo šojeli šo njebjchmy, hđžy šechze šwět naš šahubicž a njeno tvoje wutupicž.

Waš wuštoršaju s towastwa džē šwojeho, — to wošjewja nam šlowo tvoje wěrnosczje, kiž do wěcznosczje nješhinje.

Čzaš pschidž, prajišch nam, šo čzi, kiž šwědkow twojich morili šu, šebi šlepi pošyšlu, šo wěšče Bohu šlužachu.

A budža tuto čzinič wam puč pošczezuju š njebjšam; wšchal Wótza nješnaje a mje šwět, kotryž šlepy woštanje.

Esym wschitto to wam prajil ja,
so njejnata wam njebyla
by fhweta hida njemdreho,
kiz jenał pscheczjwja mi so.

Wot spoczatka pał njejsym to
wam prajil, dokelz fwojeho
nije pscheczela a towaršcha
wschał mješesche sa wodžerja.

Exaudi! Snježe wušfysch naš,
hdyž fhwjatkowny so bliži czaš!
Pšchiridž s Wótzom k nam a Trošchtarjom,
so twoje bydło fmy a dom! —

Głóš nusy s hoberškeje bitwy na wjeczornym bitwischczu.

Czježowazy pólny list je so s krawneho wjeczorneho bitwischczu pišal wot jeneho sakskeho leutnanta. S fłowam tuteho pólnoschereho wyšcha je jedyn sakski duchowny te tež tu tomu listej pschistajene fłowa pschipil a wscho hromadže po zylm kraju roješlaf. Woboje naš dopomina na fłowa nashcho Hindenburga, kotryž je psched dlěšchim hižo sforzil prajizy, so nash lud so wjazy dosč njemodli a se fwojimi modlitwami wojaka wjazy dosč njepodpjera. Duž budže wošebje tež tu nashim czitarjam a tak nashemu ludej podate k fhutnemu rospominanju a k temu, so by tež psches to kóždy sašo s nowa pohnuwany byl, so fobu bėdžicz njepschstawajo a fhwěrnje, doniž to do- bęče njedobudžemy, kotrež je nashcho luda a kraja sbože a mēr!

Pólnoschery pišche s wjeczorneho bitwischczu: „Hdyž febi rospominam, shto so tu psches wjele mēšazow dołho z napinanjom wschěch mozow ducha a czēla džel a pschihotuje, a tak sa naš wschitto a pał tež wschitto wot poradženja tuteho hoberškeho wojowanja wotwišuje, hdyž febi to wscho rospominam, nje- roshymju, fak to mōhli w tym jentym tak liwzy bycz! Moje mēnjenje je te, so dyrbjal so nash zylm lud w domišnje nētkle kóždy džen we wēstnych hodžinach na kolenomaj modlicz. Dyrbjala kóždiczki džen powšchitkowna wulka modlitwa, fhromadna modlitwa s milijonow wutrobow k njebyu šapacz sa to, so by so nam wscho poradžiko. Runje w tym, so so fhromadžimy, w tym, so fmy psches jene, bych ja, kaž hewał druhdže, tak tež tu to rufo- wanje sa to wohladacz chyl, so so dołonjamy. Tola, tuta mšliczla po wschēm sdaczju nišonu njepschipadnje, mjes tym, so so tola hewał wscho czini, so bychmy dobyli. Drie jich mašo budže, kotřiz so sa wušpěch a dobyče modla, wschitzy pał to dyrbjeli a to fhromadnje w postajenych hodžinach! Czehodla klaza to tu pola naš s tym frosymjenjom a s tej pschesjednosczu tak jara? Czehodla njepostajeja so tu czi ludžo, kotřiz fu wo mozny fhromadneje modlitwy pschewēdčeni? Zich dosč mamy tola w nashim ludu! Hdžez so wschitto stawa, hdžez so wschē mozny napinaja, nješmē tola tuta mōz njewutriebana wostacz, nētkle, hdžez wo to dže, hačz bywamy abo njebywamy. Njech nashche dobyča bywaja tak wulke kaž chzedža, ja dyrbjju tola prajicz, wone bychu hiščeje wjetsche byle, byli so tuto modleške postupowanje w domišnj sjednocžilo s nashim postupowanjom tu wotkach! To je moje frute pschewēdčnje!

Wšchšchi leutnant F.“

Te pschipilane fłowa fu nēhdže tute: Podaty list je hižo w fhwazh fšcheczjanow pohnuł, so so kóždiczki džen w šamšnej hodžinje — wjeczor wot 8 hačz do 9 hodžin, fhwōjby k fhromadneje

modlitwje sjednocža, tak dołho hačz ta wulka bitwa na wjeczor- nym boku traje. My napominamy wschitkich, kotřiz mōža so modlicz, so bychu so tuthym modlerjam pschisamknyli k temu dobroprošchenju:

Ja to wulke ja zylm fhwēt wažne a rosrifaze rošbudjenje, so by Bōh jo tak trjebał, so by jeho kralestwo k nam pschischo; ja nashich nrējazych a krawjazych bratrow tam wotkach, so by tōn Snjes jim pomhał, so bychu pschewinyli.

Ja tych sruđennych a žarowazych tu domach, so by so jim to žohnowanje, kotrež tež czērpjenje ma, dostašo;

Ja nashu duschu, so njeby tute dny bjes wužitka žywa byla.“

Wójna a mēr.

„Wotkach je wscho mērne!“ ludžo nētkole praja, tež wo wje- czornym boku, sabymšchi, kelko žiwjenja a mozny pschetrjebazeho bėdženja a kelko njemuprajnje czēžeho džel a febi kōžda hodžina tuthych „mērnych“ dnjow tam wotkach žada, sabymšchi, so ta wulka bitwa tam na wjeczornym boku ani wofomika hiščeje posastala njeje, sabymšchi, so so tam kōžda mjenšchina hačz do pošledneho wutrieba, sa to dołončaze bėdženje a wojowanje, mjes tym so tu domach jich telko fu, kotřiz niž jeno mjenšchiny, nē hodžiny s nje- trjebawšchim „wšchomudrym“ kritišowanjom a s runje tak nje- trjebawšchim fwarjenjom a morkotanjom abo sašo sforženjom a dwēlowanjom pscheczjweja. Wošebje maja nashche wōjšta tu dobytu „Kemmel-horu“ febi schtitacz, kotraž jim jara wjele wu- špěcha lubi, njepscheczelał pał s wjele schkodowanjom hrošy. Shtōž ju wobfhowa, tōn tež škōncznje s knjesom nad Wper- nom a wofolinu wostanje. Kaž tu wošebje fhylnje so wojuje, tak mjenje a bóle po zylm francze, tež n. psch. sašo pola Hartmanns- weilerkopfa. — Na italskim boku njeje hiščeje k woczakanej offensiwje doschlo. — W Palestinije pał fu so, wošebje 30. hape- leje, wulke bitwy bife, kotrež bychu Turkam a Nēmzam s doby- czom nad Žendželczanami; bitwy so na wobemaj bokomaj Žor- dana bijachu, wošebje w krajinije wokoło Jericha. — Na rašcho-pólnožnym boku pola Žinow je so tehorunja bēšym wōjškam Žiniškich a Nēmzam poradžilo, czērwjenu gardu psche- winyč, tak so drie tež tam sforo kōnza wojowanja wohladamy. Roweho wojowanja hrožesche nam sforo we Wukrajnskej, tola nashchi wojazy pschimaju fhwatniwje a twjerdže; to je czim nu- šnišche, dokelcz nam a hiščeje bóle Awstrijskej žhroba s Wukrajn- szej je wulzy nusna. — Niž lēpje, ale škerje hōrje je to w Ru- munstej, s kotrež je so w tuthych dnjach mēr podpilal. Rumun- ski kral a hiščeje bóle kralowa stej wscho druhe, jenož niž nam pscheczelnje smyšlenaj; tola nashchi wjedniž budža tež tam se fwojimi pscheczjwnikami hotowi, tak so so nam te dobyča k ra- nju wjazy nješkaza.

14,5 milijardy.

Njepscheczelał do hłowy njecha, so fmy telko sa 8. požczonku nawardali, tehodla na wschelafore waschnje sphtuja, tutu hoberšku licžbu teje 14½ milijardy pomjenšchicz a tak abo hinał nēšcho s njeje wuschmōrnycz. Tuta licžba 14½ milijardy abo 14 500 milijonow je pał tež tak wulka a hoberška, so ju wopradowže pschewidžecz a doroshmicz njemōžesch. Bychu-li tute 14½ mi- lijardy šlotaki byle, bychu wone tak nēhdže wažile 116 000 zent- narjow, a bychuli to flēborne jenohritwnaki byle, a jedyn na druhi sestajany, by tuta rokka tu wēšče nahladnu dołhofcz wo 9 475 km abo 9 475 000 m mēša. Sdy by tuta s jentym kōnzom na pólnožny pol položil, by wona po zylm semi hačz nēhdže k equatorej došahala, t. r. ty by ju psches schtwōrty džel semje

położić mógł. Gdy by pał febi tute jenohriwnaki nihdže swo-
sycz chyzł, by tomu „jenož“ 7250 wosow ja cžahi na železnizh
trjebał. A chyzł febi do zyla to wjebele sežinicz a žo bydnycz
a febi tute jenohriwnaki pschelicz, njetrjebał do 91 lět a 10
mėřazow sažo stanycz, teź niz ł jėdži a spanju, nė, w nozy a
wodnjo by dyrbjal feđžecz a liczicz a to hiščeže sa sekundu ł naj-
njenješa 5 jenohriwnakow. Duž bjes džiwa, so tuta njewumėr-
na licžba teź našchim njepscęczelam tak rjez do hlowy njecha!

Čylnosć we Bohu.

„Davit pał žo poħylni w tym Knjesu, ģwojim Bohu.“ Tak
čytamy 1. Sam. 30, 7 wo Davicze, jako bėšche we wulkej stysł-
nosći ģwojeje wutrobny. Na kajke waščnje pał žo to sta? To
widžimy derje dosež ł krařnych psalmow, kiž řu nam wot Davita
řđeržane. Wón wuħypowasche we nutrnej modlitwje ģwoju
wutrobu psched Bohom a proščesche jeho wo móg a ģylnosć, wo
radu a troščit, doniž jeho wutroba ł mėrej njepscęčindže, doniž
jeho duch jařnje pučž njeřosna, po kotrymž mėjesche řhodžicz,
doniž jeho bojařliwa duřcha wjeřeku řhróblošč njedosta, to
czinicž, řchtož bėšche runje w jeho položenju to prawe a najlėřpsche.
Tehodla bėšche teź Knjesowe žohnowanje ł nim, tehodla jemu řenje
to řhonjenje njeřobrachowasche, so je tón Knjes dobročiwny a
pschečelnivy.

Čzinimy teź tak, lubi čytarjo? Poħylnimy žo teź w našchim
Bohu a je pschede wščėm Davitowy Bóh teź našč Bóh? Davi-
towy Bóh bėšche tón Bóh řraelski, tón řiwny Bóh. Tuteho ři-
weho Boha, Wótza naščeho Knjesa řesom řhrysta, kiž je nam
w nim ģwoju wutrobu postnu njeřkónczneje wutrobny pokasał a
řjewit, dyrbinym řnacž, hdyž čžemy žo w nim poħylnicž. Hdyž
jeho řnajemy, hdyž jeho mamy, potom móžemy žo w nim po-
ħylnicž, so wščitke našche starosće a stysłnosće do jeho řiwėr-
neje wutrobny wuħypamy. Njeřby řižo řusto a pschezo a pschezo sažo
řhonit, ty wėřjazy řščesčžano, řať pschi tajkej modlitwje czėmne,
mrdczne řjesnadžijnosće, bojosće a stysł wotřal čžehnicu, řať
bu njeřjo twojeje wutrobny pschezo jařniřche a řkónczto Božeje
řnady a řiwėrnosće pschezo wjeřelsche a čžoplische řwėczesche?
Řaj, dha řhróblošč a ģylnosć, nadžija a dowėřenje do předy
řščepotazeje a bojařliweje wutrobny řo wróczji, my widžimy
ř dobom wupučž je wščitkich řchmatařzow a stysłow, našche na-
ležnosće řo wjazy řať řařchmatane njeřdadža, my řhonimy, řchto
řka: řo w Bohu poħylnicž. ł ł

o, hdyž řpominamy na wščitke řrudne pady, řadwėlowanja,
kiž w našchim cžaju řo řať pschisporja, na te řamomordarřtwa,
kiž maju jenož w tym řwoje řorlo, so wbohe wopuřčžene duřche
řwoje řiwjenje řwój pschichod w najczmowischim, najczornischim
řwėtle widža a se řwojeje nuř řaneho wupučža njenamařaju a
pschi tym řaneho pscheczela njeřjedža, řotrenuž móhli řwoju
řrudobu, řarosć, řwój stysł, so řebi řaneje řady njeřjedža, wu-
řkoržicz! o hdy bychu tola řamneho najřiwėrnisčeho pscheczela
a pomoznika mėli, kiž je pschezo řwólniwy a řotowy, nam pom-
řacz, kiž ma řtajnje džėłberjaze wucho řa řařču stysłnosć, řa
nařche wuřkosće; o řať bychu wobarnowani wojaki psched řrud-
nym kónzom, psched wulřim řřechom, řa řotryž řokutu czinicž a
Bože wodaczje. řytačž je w najwjazy padach njeřmóžno.

So bychmy tola wščitřy, pschezo řėřje naruřli, řo w Bohu
poħylnicž, a to řoždy džėł, řotryž Bóh nam řpočžji, ale teź we
wořebitřy pruhowanjach, we stysłnosći a řrubobje a we řmjerť-
nej nuř. Wo řoždym njes nami dyrbi řėřacz řať wo Davicze:
„Wón poħylni řo we řwojim Bohu.“

Swojnische cžaba.

Tu dženska hiščeje jena powjesčž wo retiradže řranzowsom
w lėče 1813. Špóřnawajmy pschi tym, wo řelko řbožowischi
my w tutej wójnje řmy, řacz našchi přjedownizy, a to teho dla,
dofelž w tutej wójnje našche wójřka njepscęczelam pučž do wótz-
neho kraja řařaczichu, řaj niz jeno to, wone řo dobročėřřy do
njepscęczelskich krajow pschedobychu a njepscęczela řať wójřku
řrosnosć do njepscęczelskich krajow wróczjo řbichu.

Bė to w lėče 1813. Čsmy tehdy na 2 njeđželi se wřy
czeknyli. Bė to jene lėto řotrež njeřabudželch. řa řajkeho nje-
řomnju. řať nėřotryřřuli je tehdy řnjercž namařať. řran-
zowsjo řalachu a řuřjo teź řotom, řchtož tu hiščeje bė. To bė
řařostny cžab, a řoždy džėł wojakow w domje. To bė řařosć a
nusa. Bóh naš řwaruj psched řajřim cžajřom. Njebė řana
njeđžela a řana Boža řřuřba. řenož na řti njeđžele bu modleř-
řka řodžina džeržana. řwoja macž džėřche teź do Božeho domu;
njebė řo řich tam hiščeje wjele naščlo.

Na posledku tola do prawej ruow.

Jako našchi wojazy w lėče 1870 na řaris čžehnicu, řoř-
czėřa wjele mėřčžanow. řať czekny teź řkoda řolza, kiž bė řė-
řom dororřta, do řondona. řa bėšche řwojeho řbóřnika na
řpodřiwne waščnje řesnała. řako džeczjo bėchu řu do nėřajkeho
řłóřchtra na wotczėhjenje dali. řona bė řožčeje myřle řyła a
bėšche wjele řhóřanja řhonila. řėřdy bėšche teź wucčeržny
řczėřpliwosć na pruhu řajřila, bu se řřtwy wupokasana a řořnė-
řwana wucčerřka čžibny řniři řa njeř. řona je řbėřny; bėšche to
řowny řestament. řona we nim čžitařche a bu psches řjón wo-
broczena. řako bė džė lėče w řondonje řyła a dobre wokofo
řebje řořřywała, wumjeje na wutrobne czėřpjenje, ale řotna na-
džije. řať teź to je tón řowny řestament do řamneho řłóřchtra
řchisřhof? Čsnadž bu na řariřkej wustajenřy w lėče 1867
nėřomu darjeny a pschindže na řdaczje na njeřprawe řėřto. A
řłaj, runje psches to, řo bu přecz čžibnjeny, pschindže do řra-
weju řuřom.

Čblisťa a řdaloka.

Diplomny abo pschisřpónaczja řosdžėluja řo w tutech dnjach
abo řu řo řižo řosdžėłite tym, řotřř řu řańđžene lėto „mėřčczan-
řke džeczji“ na řospodže mėli. ře to řjane řopjeřko, tola řjenischi,
řaj tón najřjenischi a wořebnischi diplom bychu řebi řatarjo a
řrusy na kraju a na wřach ł tym napřřali a na pscheczjo, wořebje
řa cžab mėřa řapřřali, bychu-li woni teź řėřba, w tym „řchtwor-
nym“ wójřkim lėče, ł řotrehož řorřy jene řjate budže, ł řtyč
nuř řradazřch mėřtow, ł řtych nam tu na kraju njeřnatu wójř-
řku ból a řolosć czėřpjazřch mėřczanřkich řwójřow džeczji ł řeb
wřali, te džeczji, řotrež dyrbjja řunu ł našchimi džeczimi ł řrajo
bycz pschichod naščeho řuda. řjedyrbjalo ł řajřemu řřitkej řu-
řosćje řatarjowu wutrobu řohnučž tuto řrařne řnjowe řohat
řřtwo řubjaze nalėczjo, wot Boha nam řóřłane!?

Se Čserbow. řhonidny nėřchto wo tym, řo je w řrinařal
wisitazija řyła. řrobnisčeho a wėczřisčeho ani wo řerbřke
ani wo nėřřkej wisitaziji njeřjedžo, teź niz, řchto je na řerbřřim
řobu wisitowawať, řapřchemy jenož řelko!